

Turkmeenia laugu kogukad õisikupallid õõtsuvad vereva kurereha kohal. Laukudega on toredasti toon toonis salvei lillad õieküünlad.

Lillakasroosad papagoitulbid aubrietade karminpunasel vaibal.

valt juurmisi lehti, et koltuvad sibullilled ära varjata. Ainsad püsililled, kelle vahele ei tohi kindlasti sibullilli sobitama hakata, on aediiriste (*Iris germanica*) sordid. Nende mullapinnal kulgevad risoomid vajavad õhku ja päikest ning kui neid hakkavad varjama kõdunevad sibullillelehed, tuleb sellest rohkem kahju kui kasu.

Kahtlane on ka astrite (*Aster*) ja vesikanepi (*Eupatorium*) sobivus. Astrid moodustavad nii tiheda taimiku, et sibullilled ei saa seal lihtsalt hakkama. Vesikanep vajab aga kasvuks niiskemaid paiku, mis sibullilledele lihtsalt ei sobi.

Väikesed on paremad

Tallinna Botaanikaia sibullillespetsialist Tiia Jaanus peab püsikutega kõige paremini kokku sobitavaks sibullilleks kirgaslilli (*Chionodoxa*). Nad on vastupidavad, suhteliselt pika õitseaiga ning tagasihoidliku ja kiiresti kuivava lehestikuga. Kirgaslillede üks parimaid

omadusi on aga see, et sibulad kaevuvad nii sügavale maasse, et ei jää tavali- se rohimise-kobestamise juures ette.

Kirgaslilli võib panna püsikutega vaheliti või päris läbisegi, nad võivad olla kaaslasteks isegi roosidele. Kirgaslill saab igal juhul ise hakkama, ta ei sega hiljem muid taimi.

Peaaegu sama sobivad varakevadesid sibullilled on krookused (*Crocus*) ja lumikellukesed (*Galanthus*). Veidi hiljem õitsevad märtsikellukesed (*Leucjum*) nii sobivad pole. Märtsikelluke on tegelikult päris kopsakas taim suure sibula ja tugeva juuresüsteemiga. Kui ta veel kiiresti paljunema hakkab, võib kaunis tüliliks muutuda.

Kobarhüatsintidel (*Muscari*) on mitmeid puudusi: need kipuvad kiiresti levima; sibulad on mullapinna lähedal ja jäävad mullatöödel ette; närvides lamanduma kipuv lehestik on liiga jõuline ja lopsakas. Samas on kobarhüatsintide vaieldamatu pluss vastupidavus ning pikk õitseaeg.

Kirgaslilli on püsikutega väga hea kokku sobitada.

Varaseid ja poolvarju taluvaid sibullilli võib sobitada brunnerate (*Brunnera*) ja kopsurohtudega (*Pulmonaria*). Näiteks kirju püvilill (*Fritillaria meleagris*) sobib nendega hästi kasvu- nõuete poolest, lopsakama lehestikuga taustataimed toovad hapra varrega püvilillede kellukad hästi esile.

Koerahambad (*Erythronium*) ja ka sillad (*Scilla*) sobivad hästi varju- või turbapeenraste rodode-sõnajalgade vahele.

Hilisemad sibulad

Veidi hilisema õitseaajaga tulpidest ja nartsissidest tõstab Tiia Jaanus eriti esile Greigi ja Fosteri tulpide sordid. Need on madalamad, õitsevad varem ning on seetõttu püsikute vahele sobivamad – nende kolletumise varjamiseks ei olegi eriti lopsakat lehestikku vaja.

Aga ka lopsakad hübriidtulbid sobivad püsilillepeenraste. Näiteks võiks mõni hiline kollane tulp koos brunnera siniste õitega suurepärase välja näha.

Tiia Jaanus meenutab, kuidas tal tekkis mõned aastad tagasi koju armas segu kollaste darvinhübriidtulpide ja kirjulehise koldnõgesega (*Galeobdolon luteum*), mõlemad õitsesid samal ajal. Nagu elu näitab, juhtuvad parimad asjad ilma plaanita!

Samuti võiks mais õitsevaid sibul- taimi sobitada iminõgeste (*Lamium*) kõrvale. Kui kaua kooslus nõgestega püsib, pole teada, sest kuigi üsna tulpi- dest elab koduaias aastaid üsna häiri- matult, võivad nõgesed edasi rooma- tes peenraste tühikuid jätta.

Head naabrid on ka astilbed ja nartsissid. Kui need taimed istutada vaheldumisi, on suve algul peenral nartsissimeri, suvel võimutsevad seal aga astilbed ning miski ei meenuta kevadisi sibullilli.